

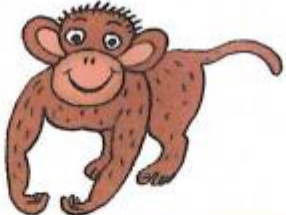

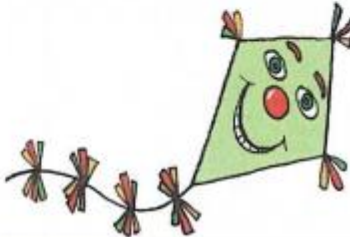

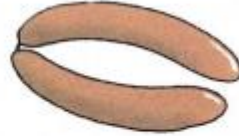

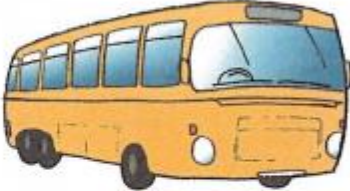
Čtvrtek

Ahoj kluci a holčičky, dnes si trochu potrápíme hlavičky.

Poslouchej, co Ti maminka říká a zopakuj, co je pravda.

- Koza mňouká. Pes mňouká. Kočka mňouká.
- V televizi sledujeme pohádky. V ledniče sledujeme pohádky. V pračce sledujeme pohádky.
- Klavír vaří oběd. Ještěrka vaří oběd. Maminka vaří oběd.
- Husa štěká na poštáka. Pes štěká na poštáka. Babička štěká na poštáka.
- Pekař peče chleba. Pekař peče hrníčky. Pekař peče květiny.
- Jablíčka rostou na domečku. Jablíčka rostou na stromě. Jablíčka rostou na medvídkovi.
- Maminka žehlí košili. Maminka žehlí koláče. Šnek žehlí košili.
- Slepička nám dává vajíčka. Žížala nám dává vajíčka. Slon nám dává vajíčka.
- Vlak jezdí po cestě. Vlak létá po nebi. Vlak jezdí po kolejích.
- Kočka má štěňátka. Slepička má štěňátka. Pejsek má štěňátka.
- Krtek létá. Zebra létá. Orel létá.
- Růže roste na zahrádce. Auto roste na zahrádce. Dědeček roste na zahrádce.
- Karkulka potkala vlka. Karkulka potkala slona. Karkulka potkala čarodějnici.

Najdi v řádku slova, která se rýmují

		
ROHLÍK	OPICE	SLEPICE
		
MRAK	HRNEC	DRAK
		
JAHODA	DÁREK	PÁREK
		
ZAJÍC	DŮM	KRAJÍC
		
ŽIDLE	VIDLE	AUTOBUS

Před spaním Ti maminka přečte pohádku „Jak Křemílek a Vochoomůrka zasadili semínko“.

KŘEMÍLEK A VOCHOMŮRKA STÁLI ZAMYŠLENÍ NA ZAHRÁDCE ZA pařezovou chaloupkou. Sluníčko se na ně chvíli dívalo z nebeského balkónu. Potom zatukalo zlatým prstem Křemílkovi na rameno:

„Copak je?“

„Ale chtěli jsme, aby nám na zahrádce vyrostla kytka, a nemáme semínko,“ řekl Křemílek.

Sluníčko ukázalo zlatým prstem.

„Tamhle jedno leží.“

Leželo tam semínko a tvářilo se jako děťátko, když spí.

„Radši se ho, Křemítku, zeptej, co je zač. Abychom si tu kdovíco nezasadili,“ povídá Vochoomůrka.

Křemílek se opatrně semínka zeptal:

„Copak jsi zač?“

„Verbaskum,“ špitlo semínko.

A tak Křemílek s Vochoomůrkou nezmoudřeli, protože semínko mluvilo po latinsky. Vochoomůrka udělal patou důlek a Křemílek do něho to semínko zasadil. Navrch přiklopil svou špičatou čepičku, aby se semínku líp klíčilo. Potom semínko zalívali kropicí konví a zpívali mu písničku:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala!“

Když bylo holala do třetice, začal tam růst kopeček.

„Už to bude!“ povídá Vochoomůrka.

A už to bylo. Kopeček se rozvalil, vykroukla žížala a křikla:

„Aby vás kos sezob, i s tím vaším semínkem. Pořád mi dupete nad hlavou a vytopili jste mi vodou celý byt!“

Hodila po Vochomůrkovi semínkem a sjela zpátky do svého podzemního bydlení.

Křemílek a Vochomůrka jen bezradně kroutili palcem. Nakonec Křemílek povídá:

„Teď to uděláme obráceně. Já budu vrtat a ty sázet.“

Vyvrtal patou důlek, Vochomůrka do něho zasadil semínko a navrch přiklopil svou špičatou čepičku. A zas zalívali a zas tomu semínku zpívali:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala.“

Ale všechno to nebylo k ničemu. Semínko se pod zemí ani nehnuło.

„Je to nějaký lenoch,“ povídá Křemílek.

„Nějaký ospalec je to,“ zívł si Vochomůrka a v tu chvíli usnul.

Křemílek povídá:

„Vstávej!“

A zívł si a usnul taky.

„Vy jste mi ale zahradníci,“ zasmáło se sluníčko na nebi a zamnulo si zlaté ruce. Potom silným sluncovým hlasem zazpívalo:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala.“

V tu chvíli se špičatá čepička zatřásla a vyklouzly zpod ní zelené lístky. Sluníčko jim podalo své zlaté ruce.

„Tak pojdte, já vám pomůžu.“

A jak pomáhalo, rostla tam pořád větší kytky. Sluníčko si kytku prohlídlo od kořínků až po poupata a leklo se:

„Propána, ty nejsi fiala?“

„Kdepak,“ řekla kytky, „já jsem divizna. Jenže jsem to těm dvěma kmotrům řekla po latinsky.“

A smála se, až z toho celá rozkvetla.

„Kručíš,“ povídá sluníčko taky málem po latinsky, „to jsem to vyvedlo!“

A radši uteklo za mrak, protože v tu chvíli se Křemílek proloupl ze spaní a volá:

„Ona to není fiala!“

Vochomůrka se tím křikem probudil taky a pomaloučku kytku obešel. Kvetla už na celou paseku a byla pěkná a voněla jako medová.

„I co,“ povídá Vochomůrka. „Fiala to není a verbaskum jí říkat nebudu, protože od toho brní jazyk.“

Jenže Křemílek na to, že každá kytky, co roste, musí mít jméno.

„Když musí, tak musí,“ mávl rukou Vochomůrka. „Tak jí budeme říkat třeba divizna.“

V tu chvíli vykooklo sluníčko za mrakem a vesele na ně zavolalo:

„To jsem si oddychlo! To jsem si opravdu oddychlo.“